ספרא — פרק טו

[דברי הספרא כאן הם המשך דברים של הפרק הקודם, פרשה יב, עיין שם] [א] יכול רשות? תלמוד לומר (במדבר כט, לט) "אלה תעשו לה' במועדיכם" – אם להתיר, כבר התיר. אם כן למה נאמר "אלה תעשו לה' במועדיכם"? אלא קבעם חובה שיבואו ברגל כולם.

[ב] יכול באיזה רגל שירצה? תלמוד לומר (דברים יב, ה) "ובאת שמה והבאתם שמה" – אם להתיר, כבר התיר. אם לקבוע, כבר קבוע. אם כן למה נאמר "ובאת שמה והבאתם שמה"? אלא זה רגל ראשון שפגעת בו.

[ג] יכול אם עבר רגל ולא הביא יהי עובר עליו משום בל תאחר? תלמוד לומר (במדבר כט, לט) "אלה תעשו לה' במועדיכם" – אינו עובר משום בל תאחר עד שיעברו עליו רגלי [כל] השנה כולה. ר' שמעון אומר שלשה רגלים כסדרן, וחג המצות ראשון.

[ד] כיצד? נדר לפני הפסח – עד שיעברו עליו הפסח והעצרת והחג. נדר לפני עצרת – עד שיעברו עליו העצרת והחג והפסח ועצרת והחג. נדר לפני החג – עד שיעברו עליו החג ופסח ועצרת וחג.

[ה] בית שמאי אומרים יכול יחוג אדם ביום טוב? תלמוד לומר "אך" – במועד אתה חוגג ואין אתה חוגג ביום טוב. בית הלל אומרים יכול יחוג אדם בשבת? תלמוד לומר "אך" – ביום טוב אתה חוגג ואין אתה חוגג בשבת.

[ו] "באספכם את תבואת הארץ" – עַבֵּר את השנה שתיעשה החג באסיפת הפירות.

[ז] יכול באסיפת כל הפירות? תלמוד לומר (דברים טז, יג) "באספך מגרנך ומיקבך". "מגרנך" – ולא כל גרנך. "מיקבך" – ולא כל יקביך. אי "באספך מגרנך ומיקבך", יכול מקצתם? תלמוד לומר "באספכם את תבואת הארץ". כיצד? השתדל לעבר את השנה שתעשה את החג באסיפת רוב הפירות (בס"א ברוב אסיפת כל הפירות).

[ח] "תחגו את חג ה' שבעת ימים" – בתשלומין כל שבעה. "ביום הראשון שבתון" – שבות. "וביום השמיני שבתון" – שבות.